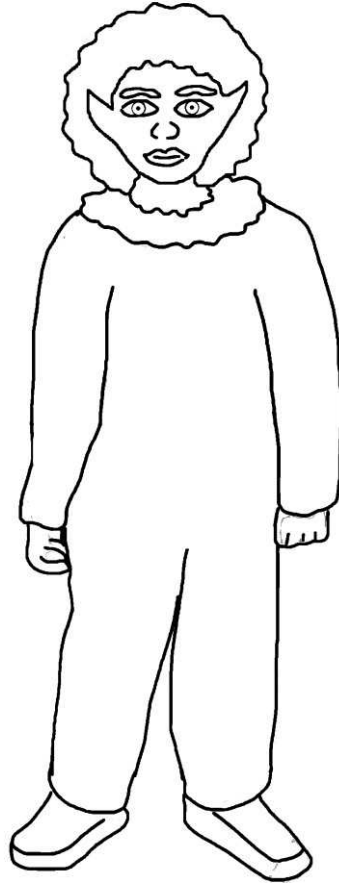

Voor iedereen die van sprookjes houdt.

De Ijsbloemen Schilders

Door Dawn Avalon

Tekeningen eveneens door Dawn Avalon.

Tweede uitgave 2019

© Dawn Avalon

Alle rechten voorbehouden.

In de verte klonk een zacht gezang . . . dat een ijzige kou voor zich uit dreef . . . Alles bevriezend wat het op zijn weg tegen kwam. Vlokje keek om zich heen en zag het plasje water op de weg eensklaps in ijs veranderen.

Nog geen seconde later of het raam waar hij voor stond, was eveneens met een dun laagje ijs bedekt. Hier had hij op gewacht. Net als de duizenden andere ijsbloemen schilders. Samen met de Sneeuwkoningin waren ze vanuit het Sneeuwvlokkenrijk gekomen om de ramen met bloemen te versieren. Op bijna elke vensterbank stond zo'n klein figuurtje tussen de 10 en de 18 centimeter groot. Ze hadden grote vonkelende ijs blauwe ogen en licht tot donkerblauw haar. Vlokje, zelf zo'n twaalf centimeter hoog, was net met zijn laatste opdracht bezig, tot opeens iemand riep: "Vlokje, pas op. Houd je vast!"

Hè, wie riep dat? dacht hij om zich heen kijkend.

Niemand te zien. Hij keek omhoog en zag nog net hoe dikke grijze wolken de hemel bedekten. Datzelfde moment barstte geheel onverwachts een hagelbui los.

Hagelstenen ter grote van zijn hoofd ketsten op zijn tovermantel af. En kletterden naast hem tegen de vensterbank.

Ondanks dat hij niet geraakt kon worden; voelde Vlokje zich wat onrustig worden. Iets klopte niet. Het was beter dat hij van de vensterbank af ging. Nog een korte blik naar zijn half afgemaakte ijsbloem waarop hij zijn schouders ophaalde.

Het was te gevaarlijk om de bloem af te maken.

Gauw weg! Honderden ijsbloemenschilders, en iedereen had weg kunnen komen; Behalve hij? Vlokje zuchtte diep.

Dat uitgerekend hem dat moest overkomen.

Eerst al zijn vriendjes weg. Toen die hagelbui; dat niet het werk van zijn Sneeuwkoningin was!
Dat wist hij wel héél zeker.
Nee, ergens in de buurt was zo'n gevaarlijke ijsheks.
Maar waar? En misschien nog belangrijker: had ze hem al ontdekt?
Vlokje had gelijk. Verborgen achter de kofferbak van een auto gluurde een klein vreemd wezen naar hem. Honderd en tien centimeter aan gemeenheid; met een grote neus, lange kin en stijf bevroren haar pieken.

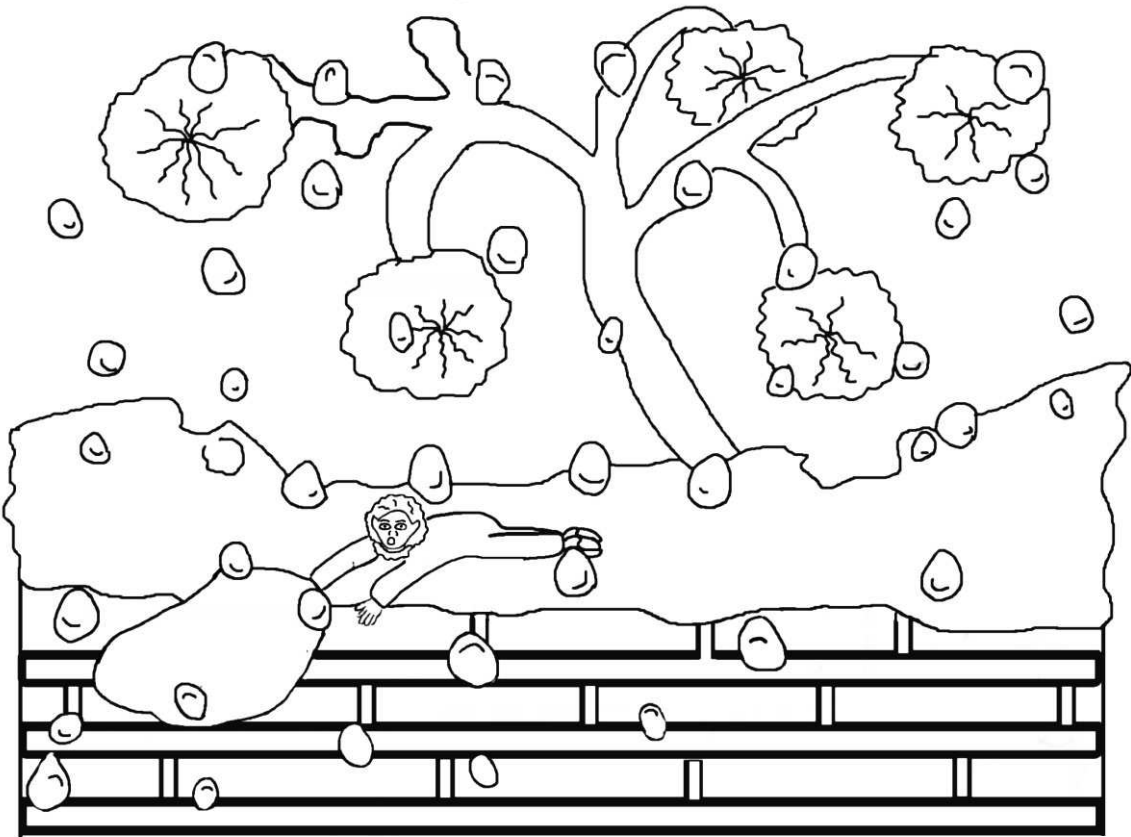
“Raak hem dan,” siste ze.

De hagelbui was inderdaad háár werk.

Echter dat was nog lang niet de grens van haar kunnen.

Ze kon zich in elke gedaante veranderen, die ze maar wenste! Een beweging met haar hand, en de wind raasde op Vlokje af.

De heks wilde zijn tovermantel stelen, zodat hij niet langer onkwetsbaar zou zijn!

Vlokje merkte dat de wind trok en duwde. Alsof hij een vergeten herfstblad was, schoof hij telkens heen en weer.

Verdorie. Straks viel hij nog!